

Jorinde og Joringel

Der lå engang et gammelt slot ude i en stor mørk skov, hvor der boede en gammel kone ganske alene, og hun var en rigtig heks. Om dagen forvandlede hun sig til en kat eller en natugle, og om aftenen blev hun igen til et menneske. Hun lokkede fugle og dyr til sig og slagtede og stegte dem. Når nogen kom så nær til slottet, at der kun var hundrede skridts afstand, måtte han blive stående, uden at kunne røre sig, lige til hun gav ham fri. Når en ren jomfru kom indenfor tryllekredsen blev hun forvandlet til en fugl, og heksen satte hende ned i en kurv og bar hende ind i et værelse i slottet. Hun havde ikke mindre end syv tusind kurve med sådanne fugle.

Nu var der en pige, som hed Jorinde og var smukkere end alle andre piger, og hun havde forlovet sig med en smuk, ung mand, der hed Joringel. De var så glade og lykkelige, for de var lige blevet forlovet, og en dag gik de ud i skoven for rigtig at tale sammen. "Pas på, at du ikke kommer for nær til slottet," sagde Joringel. Det var en dejlig aften. Solens stråler faldt klart gennem det tætte løv og turtelduerne sad oppe i træerne og sang deres sørgelige viser.

Jorinde var tung om hjertet og satte sig ned i det lyse solskin og græd, og Joringel var også underlig sørgmodig. De var så bange, som om de skulle dø, og da de så sig om, vidste de slet ikke, hvor de var, og kunne ikke finde vej hjem. Solen var endnu ikke sunket helt bag bjergene, og da Joringel så gennem krattet, fik han øje på det gamle slot lige i nærheden og blev dødsensangst. Men Jorinde gav sig til at synge:

"Min lille fugl, med ringen rød,
du synger så bedrøvet,
du spår den stakkels dues død,
du synger så - kvivit, kvivit, kvivit -
så synger du bag løvet."

Og da Joringel så sig om efter Jorinde var hun forvandlet til en nattergal og sang: "Kvivit, kvivit." En natugle fløj tre gange rundt om hende og sagde tre gange: "Hututu, hututu, hututu." Joringel kunne ikke røre sig af pletten men stod stiv som en støtte og kunne hverken græde eller tale. Nu sank solen helt, uglen fløj ind i en busk, og straks efter kom en gul, mager, gammel kone med røde øjne og en spids næse, som hang helt ned på hagen. Hun mumlede noget, fangede nattergalen og tog den med sig. Joringel stod der og

kunne ikke sige noget og ikke røre sig af stedet, og nattergalen var borte. Langt om længe kom konen tilbage og sagde med hæs stemme: "Hil dig, Zakiel. Når månen skinner i buret, er det tid. Løs ham da."

Så blev Joringel fri. Han faldt på knæ og bad, om hun ville give ham Jorinde tilbage. Men heksen svarede, at han fik hende aldrig mere at se, og gik sin vej, det hjalp ikke, hvor meget han græd og klagede. "Hvad skal der blive af mig," jamrede han og gik langsomt ud af skoven og kom noget efter til en fremmed landsby, hvor han levede i lang tid som fårehyrde.

Ofte gik han ind i skoven, rundt om slottet, men vogtede sig vel for at komme for nær. En nat drømte han, at han fandt en blodrød blomst, og midt i den sad der en dejlig stor perle. Han plukkede blomsten og gik ind i slottet, og alt, hvad han rørte ved med den, blev løst af trolddommen og han fik også Jorinde tilbage. Da han vågnede næste morgen begyndte han at søge på bjerge og i dale for at finde en sådan blomst. Han søgte og søgte, og den niende dag fandt han en blodrød blomst, og i midten af den lå der en dugdråbe så stor som den skønneste perle. Han plukkede den og gik dag og nat, til han kom til slottet. Han gik løs på det uden at blive forstenet. Hans hjerte bankede højt af glæde, og da han rørte ved porten med blomsten, sprang den op. Han gik ind i gården og stod stille og lyttede, lige til han kunne høre, hvor alle fuglene sad. Da han kom ind i salen sad heksen der og fodrede fuglene i de syvtusind kurve. Da hun så Joringel blev hun vred og spyede gift og galde imod ham, men hun måtte hele tiden holde sig to skridt fra ham. Han brød sig slet ikke om hende, men gik hen og så på alle de mange kurve og vidste ikke, hvordan han skulle kende sin elskede igen. Da lagde han pludselig mærke til, at heksen i al hemmelighed tog en af kurvene og ville liste sig ud ad døren. Hurtig sprang han efter hende og berørte både kurven og hende med blomsten. Nu var hendes magt brudt og Jorinde stod for ham, ligeså smuk som altid. Han forvandlede nu alle de andre fugle til jomfruer, tog Jorinde i hånden og gik hjem, og de levede længe lykkeligt sammen.

* * *